

YMPÄRISTÖNSUUNNITTELU OY

**PORIN YYTERIN
LOMAKYLÄN
ASEMAKAAVA-ALUEEN
KASVILLISUUS-
SELVITYS 2011**

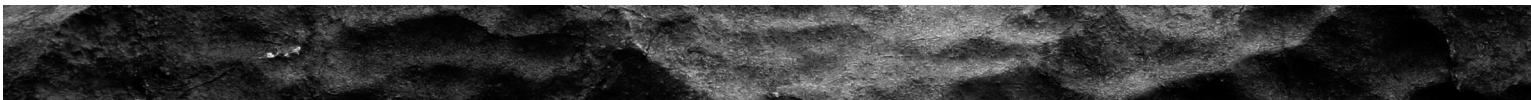


AHLMAN
Konsultointi & suunnittelu



SISÄLLYSLUETTELO

Johdanto	3
Tutkimusalue	4
Tutkimusmenetelmät	5
Yyterin kaava-alueen kasvilajistosta	5
Kuviokohtaiset kuvaukset	5
Natura-luontotyytit	8
Päätelmät	13
Kirjallisuus	16
Maastotöihin liittyvä kirjallisuus	17

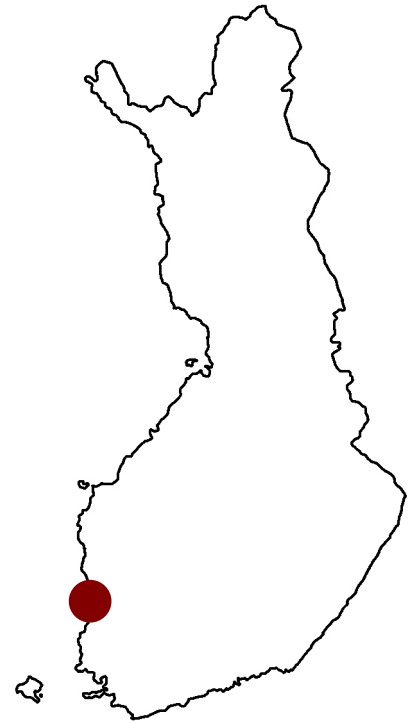


JOHDANTO

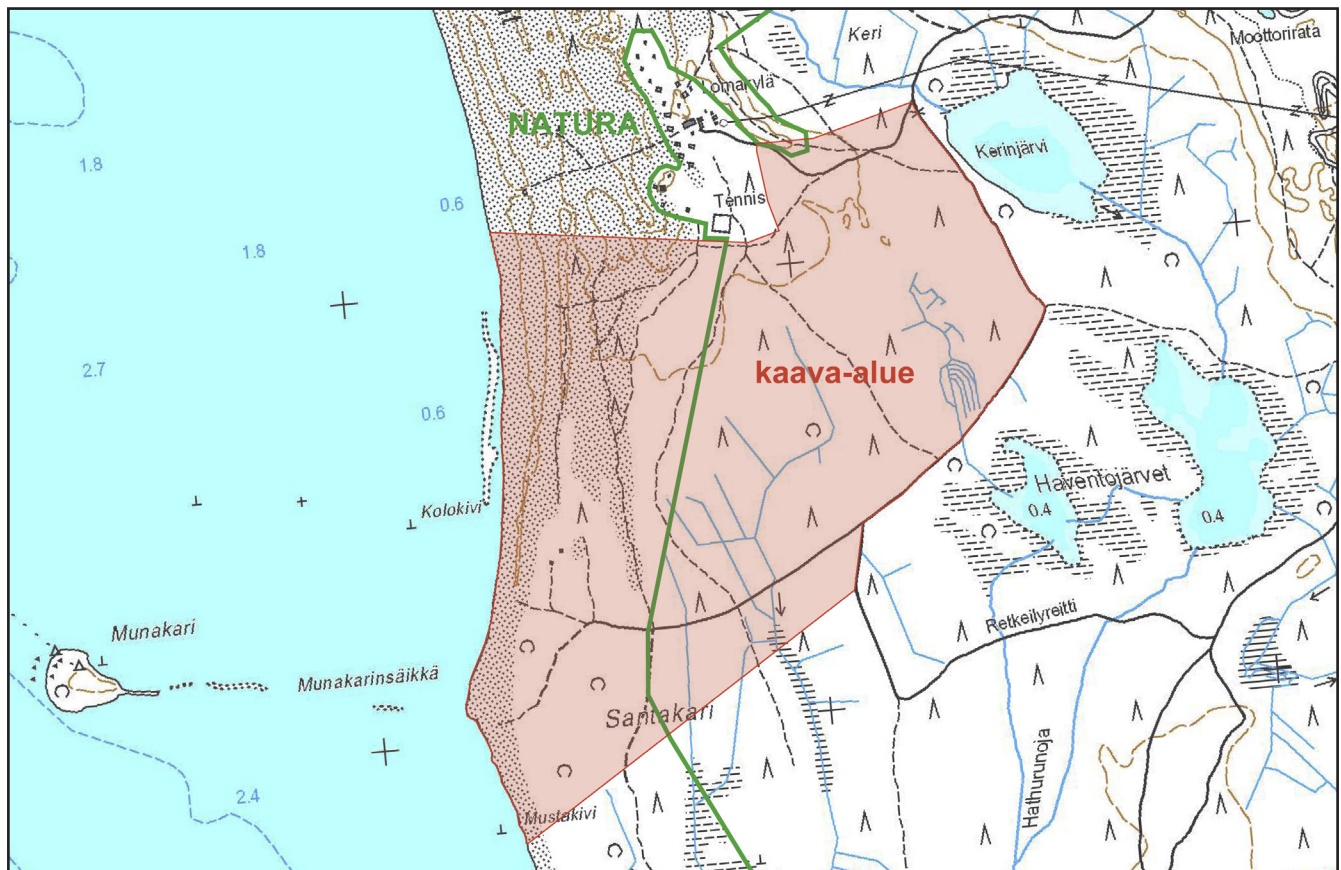
UPM Kymmenen lomakylä sijaitsee Yterin Natura-alueen tuntumassa lähellä arvokkaita dyynialueita (kuva 1). Alueelle tehdään ranta-asemakaavan muutosta ja laajennusta. Kaavalla on tavoitteena osoittaa alueita matkailupalveluille, loma-asutukselle ja virkistyskäytölle sekä yleiselle pysäköinnille. Kaava-alueeseen sisältyvän Naturan rantavyöhykkeen pääkäyttötarkoitukseksi esitetään rauhoituksella hoidettavaa yleistä virkistyskäyttöä. Suunnittelualueen eteläpuolinen osa Natura-alueesta on tarkoitus perustaa luonnonsuojelualue ja liittää se Selkämeren kansallispuistoon.

Tämän Ympäristösuunnittelu Oy:n tilaaman selvityksen tarkoituksena oli selvittää tutkimusalueen putkilokasvit ja luontotyypit.

Maastotyöstä ja raportoinnista vastaa putkilokasveihin ja elinympäristöihin syventynyt luontokartoittaja Santtu Ahlman (Ahlman Konsultointi & suunnittelu).



Kuva 1. Lomakylän ranta-asemakaavan muutos- ja laajennusalue (115 ha).



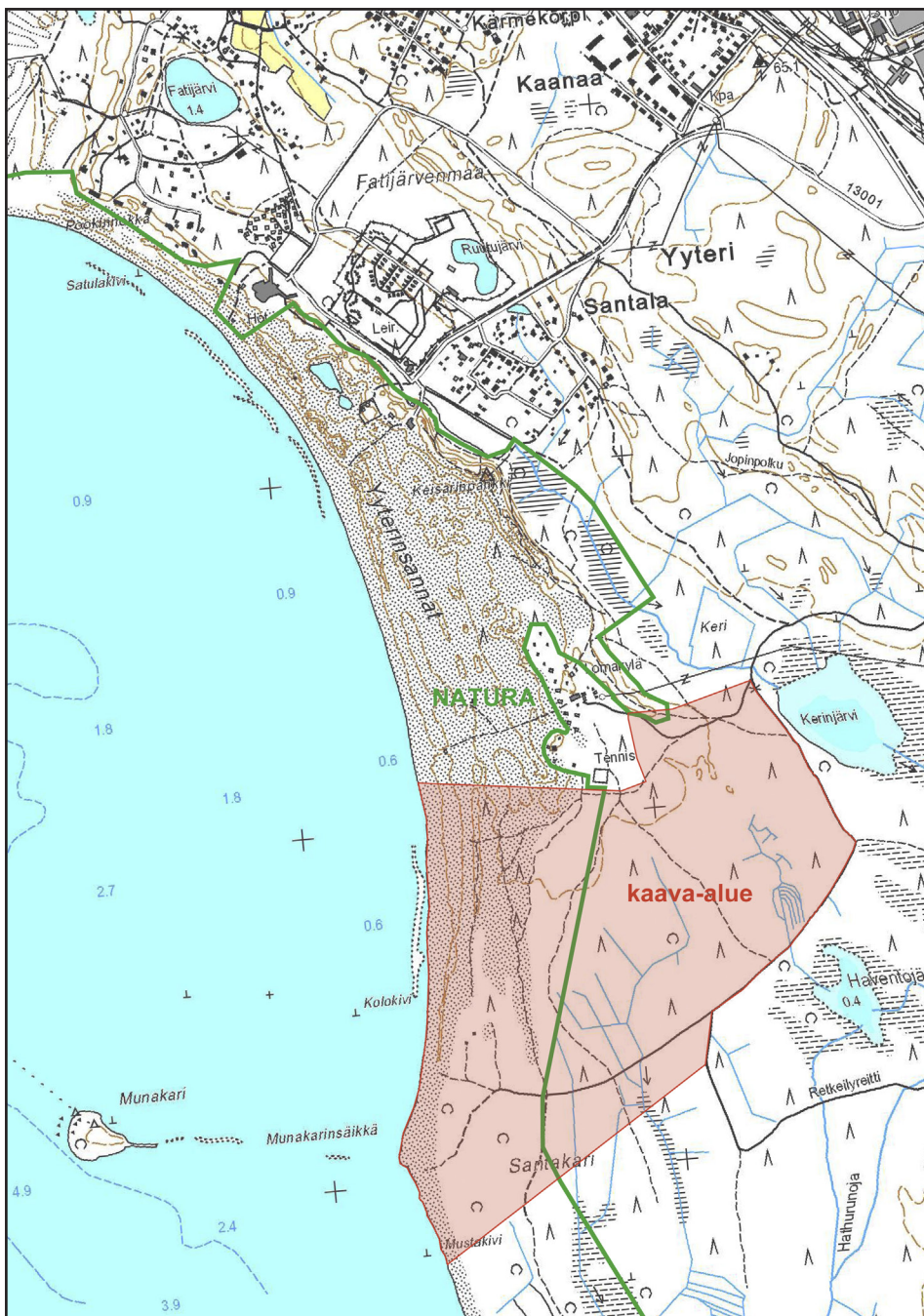
TUTKIMUSALUE

Tutkimusalueena oli UPM:n lomakylän ranta-asemakaavan muutos- ja laajennusalue, joka kuuluu osittain Preiviikinlahden Natura-alueeseen.

Yyterinsannat kuuluu Preiviikinlahden Natura-alueeseen (FI0200080 ja FI0200151), mutta vain luontodirektiivin mukaisiin kohteisiin. Merkittäviä linnustollisia arvoja ei ole. Kohdetyypiltään kyseessä on SCI-alue (Sites of Community Importance, luontodirektiivin perusteella Natura 2000 -verkostossa), johon lukeutuu 14 luontodirektiivin (92/43/ETY) liitteen I luontotyyppiä, joista neljä on priorisoituja.

Yyterinsannat liikkuvine hiekkadyyneineen ja edustavine dyynisukessiosarjoineen on

Etelä-Suomen laajin yhtenäinen ja edelleen aktiivinen alue. Se on pituudelta noin kolme kilometriä ja leveydeltään 50–300 metriä. Dyyniluontotyyppien lisäksi alueella on muun muassa lehtoja ja merenrantaniittyä.



Kuva 2.
Tutkimusalueen (punaisella) sijainti suhteessa Natura-alueeseen (vihreä viiva).

TUTKIMUSMENETELMÄT

Aluerajaus kierrettiin järjestelmällisesti läpi 16.8., 23.8., 24.8., 27.8. ja 28.8., jolloin kirjattiin kaikki löydetyt putkilokasvilajit, myös puutarhoista ja pihoista villiintyneet lajit. Jokainen kuvio tyypiteltiin maastossa ja niiden rajat piirrettiin ortoilmakuvalle (kuva 3). Kustakin kuviosta kirjoitettiin yleisluonnehdinta ja mahdolliset lisätiedot. Samalla kartoitettiin mahdolliset uhanalaiset ja EU:n luontodirektiivin mukaan suojeltavat lajit sekä selvitettiin lakien mukaisesti suojeltavat luontotyyppit ja arvokkaat elinympäristöt kaavoitusta varten.

YYTERIN KAAVA-ALUEEN KASVILAJISTOSTA

Selvitysalueen luontotyyppit ovat rantavyöhykkeen edustavista dyynisukcessiosarjoista huolimatta varsin yksipuoliset, minkä vuoksi kokonaislajimäärä oli vähäinen. Vallitsevat luontotyyppit ovat mäntyvaltaisia kankaita, hakkuualoja ja erilaisia dyyniluontotyyppisiä. Selvityksessä käytetty nimistö on Suuren Pohjolan Kasvion (Mossberg & Stenberg 2005) mukainen.

KUVIOKOHTAISET KUVAUKSET

Tässä osiossa kuvataan jokaisen kuvion yleisluonnehdinta ja maankäyttösuositukset. Lisäksi tietoihin on lisätty luontotyyppien uhanalaisuusluokitus (Raunio ym. 2008). Nämä luokitukset on merkitty punaisella luontotyyppinimikkeen oikeaan reunaan. Mikäli kyseessä on hakkuuala tai jokin muu luontotyyppi, joka uupuu uhanalaisuusluokituksesta, käytetään pelkkää viivaa.

1. Hakkuuala

[–]

Tähtikudospistiäistuhojen vuoksi mäntymetsään tehty päätehakkuualue. Koivun taimia on melko vähän, samoin katajia. Puolukka on edelleen runsas varpu. Metsälauha ja kevätpiippo ovat hyvin runsaita heiniä, eikä pioneerilajisto – kuten maitohorsma ja vadelma – ole levinnyt alueelle.

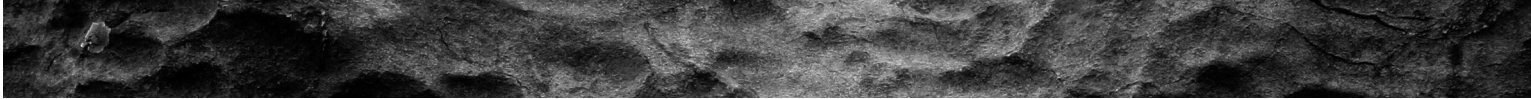
Maankäyttösuositus: kuviolla ei ole erityisiä luontoarvoja tai lakien mukaan suojeltavia luontotyyppisiä, joten maankäytölle ei ole esteitä.

2. Mustikkatyyppin (MT) tuore kangas

[NT]

Kuva 3. Yyterin tutkimusalueen kuviokohtaiset rajaukset (kuviokartta).





Jonkin verran vaihteleva metsäkuvio, jossa mänty on lähes kaikkialla valtapuu. Seassa kasvaa kuitenkin koivuja ja katajia. Ilmeisesti maaperän ravinteikkuuden vuoksi mustikka on selvästi puolukkaa runsaampi, ja kuvio voidaankin tulkita mustikkaatyypin tuoreeksi kankaaksi. Oranvanmarja ja metsätähti ovat tavallisia ruohoja. Metsälauha on runsaana esiintyvä heinä. Osa kuvioista on puolukkatyypin (VT) kuivahkoa, jossa puolukka on selvästi valta-asemassa mustikkaan nähden ja ruohot ovat niukkoja. Näitä ei ole kuitenkin rajattu erilleen pienialaisuuden ja mosaiikkimaisuuden vuoksi.

Maankäyttösuositus: kuviolla ei ole erityisiä luontoarvoja tai lakien mukaan suojeltavia luontotyyppejä, joten maankäytölle ei ole esteitä.

3. Puolukkatyypin (VT) kuivahko kangas [NT]

Mäntyvaltainen kuivahko kangas, jossa puolukka ja variksenmarja ovat perusvarpuja. Mustikka on hyvin niukka seoslaji. Ruohoja ja heiniä esiintyy hyvin vähän. Osittain kuviolla kasvaa jäkälämattoja, ja kyseessä onkin metsäinen dyyni.

Maankäyttösuositus: kuviolla ei ole erityisiä luontoarvoja tai lakien mukaan suojeltavia luontotyyppejä, joten maankäytölle ei ole esteitä. Naturaan kuuluva dyynialue (kuva 4) on kuitenkin suojeltava kohde.

4. Hakkuuala [-]

Hyvin laaja hakkuuala, joka on tehty tähtikudospistiäistuhojen vuoksi. Jättöpuina on jokunen koivu ja kaakkoisosassa on pieni mäntyryhmä. Koivujen taimia on melko vähän. Puolukka on edelleen runsas varpu ja kanerva esiintyy paikoittain. Metsälauha on hyvin runsas ja käytännössä lähes ainoa kuviolla esiintyvä heinä.

Maankäyttösuositus: kuviolla ei ole erityisiä luontoarvoja tai lakien mukaan suojeltavia luontotyyppejä, joten maankäytölle ei ole esteitä.

5. Mustikkatyypin (MT) tuore kangas [NT]

Kuusivaltainen tuore kangas, jossa kasvaa myös lehtipuita vähäisesti joukossa. Kuusen taimia on paikoin runsaasti. Mustikka on laajoilla alueilla ainoa varpu, mutta paikoin se on melko niukka. Puolukka kasvaa harvalukuisena seassa. Metsätähti on perusruoho, eikä heiniä esiinny mainittavasti. Riidenlieko on pienialaisesti varsin runsas.

Maankäyttösuositus: kuviolla ei ole erityisiä luontoarvoja tai lakien mukaan suojeltavia luontotyyppejä, joten maankäytölle ei ole esteitä.

6. Hakkuuala [-]

Tähtikudospistäisten aiheuttamien vaurioiden vuoksi pätehakattu kuvio, jossa kasvaa melko vähän koivujen taimia. Kasvillisuus on voimakkaasti heinittynyt metsälauhan toimesta. Varpuja ei ole mainittavasti.

Maankäyttösuositus: kuviolla ei ole erityisiä luontoarvoja tai lakien mukaan suojeltavia luontotyyppejä, joten maankäytölle ei ole esteitä.

7. Mäntymetsä

[–]

Vaihteleva mäntymetsä, jota ei voida tyypitellä kunnolla. Varpuja kasvaa paikoin hyvin vähän tai ei ollenkaan. Vadelma, heinät ja koivujen taimet ovat runsaita aluskasvillisuudessa. Etenkin kuvion pohjoisosa on laajalti puolukkatyyppin (VT) kuivahkoa kangasta. Kuvioiden 2 ja 7 raja on hyvin häilyvä, sillä kuviot vaihtelevat mosaiikkimaisesti. Kuviolla 7 ei kuitenkaan juuri ole mustikkatyyppin tuoretta kangasta.

Maankäyttösuositus: kuviolla ei ole erityisiä luontoarvoja tai lakien mukaan suojeltavia luontotyyppiä, joten maankäytölle ei ole esteitä.

8. Mustikkatyyppin (MT) tuore kangas

[NT]

Kuusivaltainen tuore kangas, jossa on myös koivuja yleisesti seassa. Pensaskerroksessa kasvaa varsin runsaasti kuusen taimia. Mustikka on lähes ainoa varpu, mutta ei erityisen runsas. Oranvanmarja on monin paikoin runsain ruoho, mutta myös metsätähti on tavallinen laji. Heiniä kasvaa niukasti.

Maankäyttösuositus: kuviolla ei ole erityisiä luontoarvoja tai lakien mukaan suojeltavia luontotyyppiä, joten maankäytölle ei ole esteitä.

9. Dyynit ja muut Natura-luontotyytit

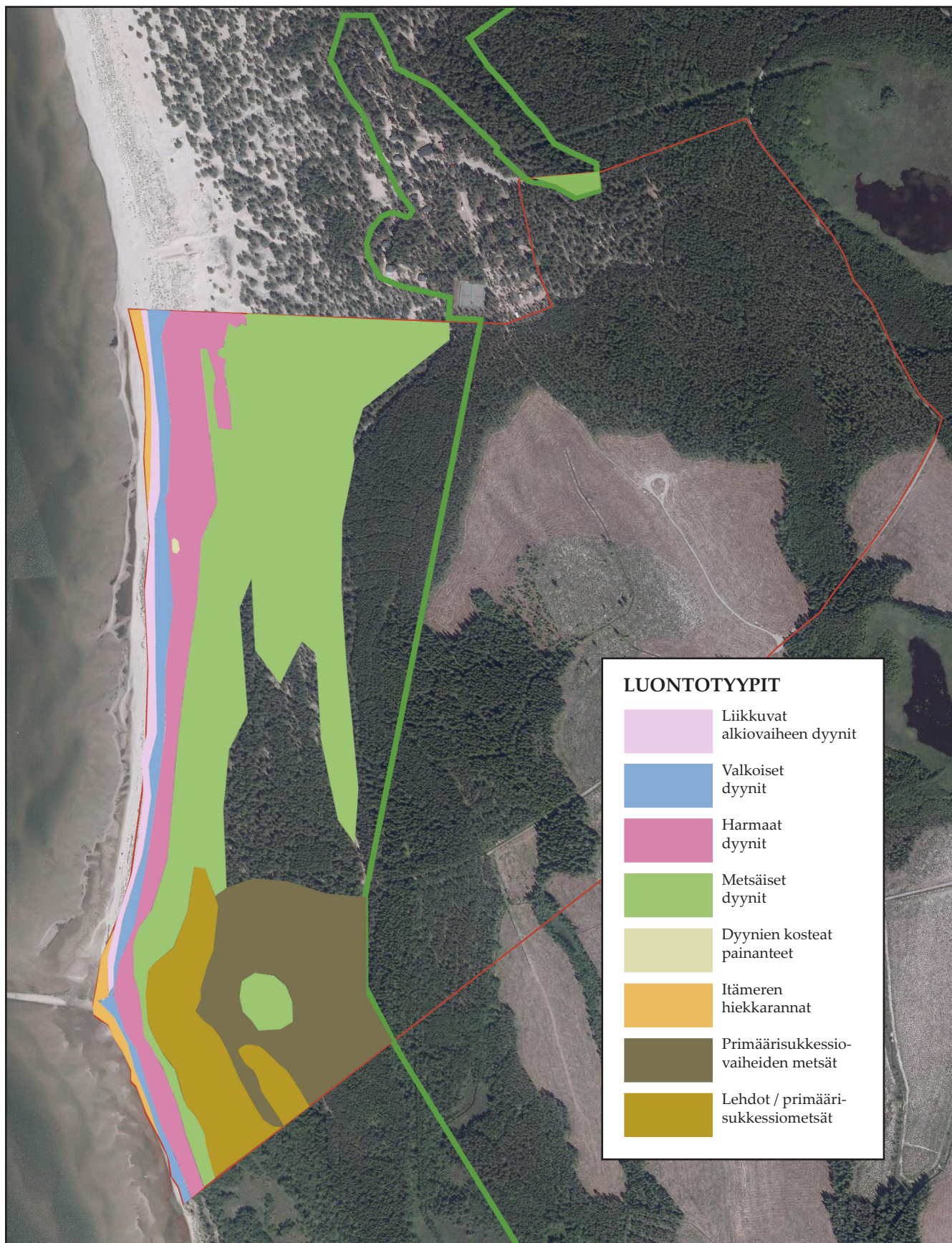
Kuvan 3 kuviokartassa rantavyöhyke on niputettu yhteen suureen kuvioon, sillä alueella on useita pienialaisia Natura-luontotyyppiä, jotka käsitellään erikseen seuraavassa luvussa. Luontotyyppin on siis tyypitelty kyseiseltä alueelta Natura-luontotyyppien tarkkuudella.

NATURA-LUONTOTYYPIT

Kuviolla 9 on yhteensä kahdeksan erilaista Natura-luontotyyppiä (kuva 4), joiden rajaukset perustuvat lähes yksinomaan vuonna 2008 laadittujen paikkatietoaineistojen pohjalle (Nylén 2009). Päivityksenä on kuitenkin muutettu alueen eteläosaan pieni rajaus, joka oli ilmeisesti virheellisesti tyypitelty merenrantaniityksi, mutta joka on jo järeiden tervaleppien ja pensaikoiden valtaama. Alue rajattiin mukaan primäärisuknessiometsiin. Lisäksi primäärimetsät menevät tyypittelyissä päällekkäin lehtojen kanssa alueen eteläosassa.

Luontotyyppin nimen ohessa esitetään Natura 2000 -koodi sekä pinta-ala koko Yyterin Natura-alueella. Luontotyyppien kuvaukset on poimittu Natura 2000 -luontotyyppioppaasta (Airaaksinen & Karttunen 2001).

Kuva 4. Yyterin tutkimusalueen Natura-luontotyyppien rajaukset.



Liikkuvat alkiovaiheen dyynit 2110

Kuvaus: Dyynien pioneerivaiheita Atlantin, Pohjanmeren, Itämeren ja Välimeren rannikoilla. Koostuvat aaltojen laineiksi tai kohonneiksi pinnoiksi rannan yläosaan tai korkeampien dyynien meren puoleisille rinteille kasaamasta hiekasta.

Liikkuvat alkiovaiheen dyynit ovat sukkessiovaiheen alkua, joihin tuuli ja merenpinnan vaihtelut vaikuttavat voimakkaasti. Tutkimusalueella on yhtenäinen ja kapea vyöhyke alkiovaiheen dyyniä aivan pohjoisrajalta Munakarinsäikälle asti. Alkiovaiheen dyynit ovat itämeren hiekkarantojen jälkeen ensimmäinen dyynityyppi, joka tulee vastaan, kun liikutaan mereltä metsän suuntaan.

Tuoreessa uhanalaisuusluokituksessa (Raunio ym. 2008) liikkuvat alkiovaiheen dyynit ovat valtakunnallisesti erittäin uhanalaisia (EN). Niitä arvioidaan olevan Suomessa yhteensä vain 45 hehtaaria, joten Yyteri käsittää 4,7 prosenttia maamme kyseisestä luontotyypistä.

Liikkuvat rantakauradyynit 2120 (10,30 ha)

Kuvaus: Liikkuvia dyynejä, jotka muodostavat merenpuoleisen dyyniketjun tai dyyniketjujen muodostelman Pohjanmeren, Itämeren, Atlantin (16.2121) ja Välimeren (16.2122) rannoille sekä Kanarian saarille (16.2123). *Ammophilion arenariae*, *Zygophyllion fontaneri*.

Liikkuvat rantakauradyynit eli ns. valkoiset dyynit ovat alkiovaiheen dyynien seuraava askel eli edelleen sukkessiosarjan alkupäässä. Ne muodostavat kohdealueella lähes yhtenäisen rannan myötäisen esidyynin, joka kerää tehokkaasti meren suunnasta lentävää hiekkaa. Valkoinen dyynivyöhyke reunustaa koko ranta-alueita selvästi leveämpänä kuin alkiovaiheen dyynit.

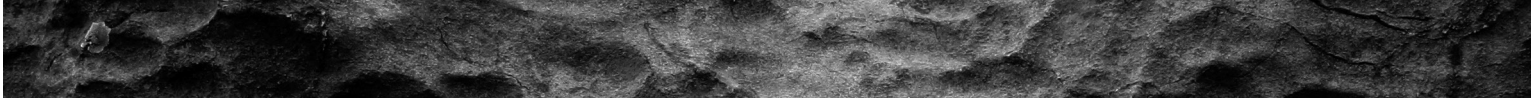
Tuoreessa uhanalaisuusluokituksessa (Raunio ym. 2008) liikkuvat rantakauradyynit ovat valtakunnallisesti vaarantuneita (VU). Niitä arvioidaan olevan Suomessa vajaa 300 hehtaaria, joten Yyteri käsittää noin 3,3 prosenttia maamme kyseisestä luontotyypistä.

Kiinteät ruohokasvillisuuden peittämät dyynit

2130 (24,98 ha)

Kuvaus: Kiinteitä (liikkumattomia), paikallaan pysyviä dyynejä, joilla kasvaa enemmän tai vähemmän sulkeutunutta monivuotista ruohokasvillisuutta sekä hyvin kehittyneitä jäkälä- ja sammalmattoja. Atlantin ja Englannin kanaalin rannikoilla, Gibraltarin ja Cap Blanc Nezin salmissa sekä Pohjan- ja Itämeren rannoilla.

Pohjoiset harmaat dyynit: Itämeren, Pohjanmeren, Englannin kanaalin ja pohjoisen Atlantin kiinteät harmaat dyynit, joilla heinäyhdyskuntia sekä seuraavien yhtymien kasvillisuutta: *Galio-Koelerion albescentis* (*Koelerion albescentis*), *Corynephorion canescentis* p., *Sileno conicae-Cerastion semidecandri*.



Müssler, B. & Ståhlberg, L. 2005. Nämä eli ns. harmaat dyynit ovat priorisoitu luontotyyppi, eli Suomen Eläinlainsuojelun Kustannusosasto on kytettä Tammisuojeleluen turvaamiseksi. Harmaat dyynit ovat sukkession kolmas vaihe, jossa kasvillisuus on niin vallitsevaa, ettei hiekkaa enää juuri näy läpi. Ne ovat ns. stabiileja, ja toisaalta hyvin alttiita kulutukselle. Tutkimusalueella on varsin laaja harmaiden dyynien alue, joka on leveimmillään pohjoislaidalla.

Tuoreessa uhanalaisuusluokituksessa (Raunio ym. 2008) kiinteät ruohokasvillisuuden peittämät dyynit ovat valtakunnallisesti vaarantuneita (VU). Niitä arvioidaan olevan Suomessa noin 300 hehtaaria, joten Yyteri käsittää noin 8,3 prosenttia maamme kyseisestä luontotyypistä.

Metsäiset dyynit 2180 (55,24 ha)

Kuvaus: Luontaisesti kehittyneitä metsiä atlanttisen, kontinentaalisen ja boreaalisen rannikon dyyneillä. Puusto on hyvin kehittynyttä ja metsälajit luonnehtivat kasvillisuutta. Vastaa happamien maiden tammistoja sekä pyökki-tammimetsiä, joissa kasvaa koivua samoin kuin *Quercetalia pubescenti-petraeae*-lahkon metsiä. Pioneerivaiheet ovat avoimia metsiä (*Betula spp.*, *Crataegus monoegyna*, *Fraxinus excelsior*, *Quercus robur*, *Ulmus minor*, *Acer pseudoplatanus*) ja kosteissa painanteissa ne soistuvat (*Salix alba*). Eteläisen Atlantin rannikolla mänty- ja tammimetsiä. Itämeren pohjoisrannikolla leppä-mänty-pioneerimetsiä (*Alnus spp.*, *Pinus sylvestris*).

Metsäiset dyynit ovat dyynisukcessiosarjan viimeinen vaihe. Ne sijaitsevat usein avointen dyynialueiden ja varsinaisen metsän välissä sekä ovat usein stabiileja. Metsäisten dyynien humuskerros on ohut ja se rikkoutuu helposti. Tutkimusalueella on huomattavan paljon metsäisiä dyynejä, joskin alueella risteilee kymmenittäin polkuja, minkä vuoksi muuten lähes yhtenäinen jäkäläpeite on rikkoontuu käytännössä kaikkialla.

Tuoreessa uhanalaisuusluokituksessa (Raunio ym. 2008) metsäiset dyynit ovat valtakunnallisesti vaarantuneita (VU). Niitä arvioidaan olevan Suomessa yli 6 000 hehtaaria, joten Yyteri käsittää noin 0,9 prosenttia maamme kyseisestä luontotyypistä.

Dyynien kosteat soistuneet painanteet 2190 (0,41 ha)

Kuvaus: Dyynialueiden kosteita painanteita. Kosteat dyynipainanteet ovat erittäin monimuotoisia ja erilaistuneita ympäristöjä, joiden säilymisen suurimpana uhkana on kuivattaminen (vedenpinnan lasku).

Dyynien kosteat soistuneet painanteet ovat muodostuneet nimenomaan dyynien väleihin, joissa on pohjavesivaikutusta. Painanteet ovat hyvin ravinteikkaita ja marginaalisuudestaan huolimatta arvokas osa dyynikokonaisuutta. Tutkimusalueella on vain yksi hyvin pienialainen kostea painanne, joka ei ole erityisen edustava.

Tuoreessa uhanalaisuusluokituksessa (Raunio ym. 2008) dyynien kosteat soistuneet painanteet ovat valtakunnallisesti erittäin uhanalaisia (EN). Niitä arvioidaan olevan Suomessa noin 50 hehtaaria, joten Yyteri käsittää noin 0,8 prosenttia maamme kyseisestä luontotyypistä.

Maankohoamisrannikon primäärisuknessiovaiheiden luonnontilaiset metsät 9030 (47,11 ha)

Kuvaus: Itämeren maankohoamisrannikon lehti-, havu- tai sekapuustoisia pensaikkoja ja metsiä. Maankohoamisrannikolla luonteenomaisia ovat primäärisuknession eri vaiheet rantaniityistä kliimaksivaiheen metsiin tai erilaisiin kosteikkoihin. Myös maaperän kerrostuneisuus on kehittymätöntä toisin kuin boreaalisille metsille tyypillisessä podsolimaannoksessa. Nuorimmat pioneirimetsät lähellä merenrantaa ovat usein pensastoja, tuoreita tai kosteita lehtoja tai pensas- ja metsäluhtia. Kasvillisuuden suknessio voi johtaa myös pajuluhdistä metsäluhtien kautta avosoihin. Rantametsissä leppä ja koivu ovat vallitsevia puustokerroksessa ja pajut pensakerroksessa. Kenttäkerroksessa heinät ovat yleisiä. Sisempänä maalla, missä meren vaikutus ei enää ole niin voimakas ja maaperä on yleensä vähäravinteisempi, havumetsät ovat tyypillisiä. Mänty tai usein myös kuusi on vallitsevana puustokerroksessa ja varvut kenttäkerroksessa. Pohjakerroksessa ovat sammalet yleisiä, mutta monilla alueilla myös jäkälät ovat yleisiä.

Primäärisuknessiovaiheiden metsät ovat monimuotoisia ja Satakunnassa usein kuusi- tai lehtipuuvaltaisia lehtoja. Tutkimusalueella on varsin laaja primäärisuknessiovaiheen metsä, joka on pääosin mäntyvaltainen. Osa rajauksesta on lehtoa. Tuoreessa uhanalaisuusluokituksessa (Raunio ym. 2008) primäärisuknessiometsiä ei ole, sillä ne sisältävät useita eri metsätyyppejä.

Itämeren hiekkarannat 1640 (10,29 ha)

Kuvaus: Erityyppisiä, aaltojen muokkaamia hiekkarantoja, joilla vuoroveden vaikutus on hyvin heikko, minkä takia monivuotisten kasvien määrä on korkea. Hiekkarantoja esiintyy verrattain vähän Suomen ja Ruotsin Itämeren rannikolla. Yksittäisiä kiviä tai lohkareita voi esiintyä rannalla. Kasvillisuus on useimmiten niukkaa ja kasvittomia alueita esiintyy yleisesti etenkin lähellä vedenrajaa. Hiekkaa sitovat kasvilajit ovat yleisiä. Hiekkarannoilla esiintyy luontotyyppille omaleimainen hyönteislajisto. Levävalleja voi esiintyä.

Itämeren hiekkarannat ovat usein suojaista, minkä takia kasvillisuus on melko pysyvää ja kasvillisuudessa vallitsevat monivuotiset lajit. Kasvillisuus on usein harvaa. Hiekkarannoilla on usein myös eloperäisen aineksen kasaumia. Hiekkarannat eivät ole Suomen ja Ruotsin rannikolla kovin yleisiä ja ne ovat kooltaan usein melko pieniä.

Tutkimusalueen länsilaidalla sekä sen ulkopuolella on kapeahko hiekkaranta, mutta se on Munnakarinsälän eteläpuolella alkanut selvästi rehevöityä, minkä seurauksena paikalla kasvaa muun muassa säderusokkia ja monia muita lajeja.

Tuoreessa uhanalaisuusluokituksessa (Raunio ym. 2008) Itämeren hiekkarannat ovat valtakunnallisesti erittäin uhanalaisia (EN). Niitä arvioidaan olevan Suomessa noin 800 hehtaaria, joten Yyteri käsittää noin 1,3 prosenttia maamme kyseisestä luontotyyppistä.

Lehdot 9050 (11,09 ha)

Kuvaus: Lehtoja on boreaalisen vyöhykkeen ravinteisilla multamailla. Usein laaksoissa, ravinneissa ja rinteillä, joissa maalaji on hienojakoista ja veden saatavuus hyvä. Kuusi on yleisin puulaji, mutta lehtipuiden osuus on myös usein merkittävä. Korkeat ruohot ja saniaiset vallitsevat, mutta lajisto vaihtelee suuresti Fennoskandian eri osissa. Lehtoja luonnehtii kerroksellinen kasvillisuus: pohjakerros on aukkoinen, vain osittain sammalien peitossa, ruohot ja heinät vallitsevat kenttäkerroksessa ja pensas- ja puustokerros ovat runsaslajisia. Borealisista lehdoista on kuvattu lukuisia eri lehtokasvillisuustyyppisiä, joiden pääryhmät ovat kuivat, tuoreet ja kosteat lehdot.

Natura-luontotyyppinä lehdot sisältävät käytännössä lähes kaikki lehtotyyppit. Tutkimusalueella on lehtoa ainoastaan eteläosassa päällekkäin primäärisuknessiovaiheen metsien kanssa. Tuoreessa uhanalaisuusluokituksessa (Raunio ym. 2008) lehdot ovat valtakunnallisesti vaarantuneita (VU).

PÄÄTELMÄT

Natura-rajauksen ulkopuolella olevat alueet ovat hyvin vaatimattomia luontoarvoiltaan, eikä yksikään luontotyyppi ole lakien mukaan suojeltava kohde. Huomattavaa kuitenkin on, että kaikkialla tutkimusalueella maankohomisen ja dyynimuodostelmien vuoksi syntyneet metsätyypit ovat alueelle luonteenomaisia ja melko vaikeita tyyppillä. Niitä luonnehtii etenkin hyvin ohut podsolimaannos, joka rikkoutuu herkästi.

Natura-alueella on kahdeksan erilaista Natura-luontotyyppiä, jotka edustavat muun muassa hyvin merkittäviä dyynisuknessiosarjoja aina hiekkarannoista metsäisiin dyyneihin. Dyynit ovat säilyneet pääsääntöisesti hyväkuntoisina. Mikäli näille alueille kohdistuu merkittäviä tapahtumia ja maankäyttöpainetta, on hankkeesta tehtävä asianmukainen Natura-arviointi.

Tutkimusalueelta löydettiin yhteensä vain 137 putkilokasvilajia (taulukko 1), joiden joukossa ei ole yhtään valtakunnallisesti tai alueellisesti huomionarvoista lajia.

Taulukko 1. Yyterin tutkimusalueella esiintyvät putkilokasvilajit aakkosjärjestyksessä. Tähdellä merkityt ovat puutarhakarkulaisia tai villiintyneitä viljelykasveja.

Laji	Tieteellinen nimi	Laji	Tieteellinen nimi
Ahokeltano	<i>Hieracium (sektio) vulgata</i>	Ketosilmäruoho	<i>Euphrasia stricta</i>
Ahomansikka	<i>Fragaria vesca</i>	Kevätpiippo	<i>Luzula pilosa</i>
Ahopaju	<i>Salix starkeana</i>	Kielo	<i>Convallaria majalis</i>
Ahosuolaheinä	<i>Rumex acetosella</i>	Kiiltopaju	<i>Salix phylicifolia</i>
Amerikanhorsma	<i>Epilobium adenocaulon</i>	Kirjopillike	<i>Galeopsis speciosa</i>
Eteläntuoksusimake	<i>Anthoxanthum odoratum</i>	Kotipihlaja	<i>Sorbus aucuparia</i>
Haapa	<i>Populus tremula</i>	Kurjenjalka	<i>Comarum palustre</i>
Hanhenpaju	<i>Salix repens</i>	Kurturuusu *	<i>Rosa rugosa</i>
Hapsiluikka	<i>Eleocharis acicularis</i>	Kyläkarhiainen	<i>Carduus crispus</i>
Harmaaleppä	<i>Alnus incana</i>	Kylänurmikka	<i>Poa annua</i>
Harmaasara	<i>Carex canescens</i>	Käenkaali	<i>Oxalis acetosella</i>
Heinätahtimö	<i>Stellaria graminea</i>	Lampaannata	<i>Festuca ovina</i>
Hevonhierakka	<i>Rumex longifolius</i>	Lehtoakileija *	<i>Aquilegia vulgaris</i>
Hieskoivu	<i>Betula pubescens</i>	Leveäosmankäämi	<i>Typha latifolia</i>
Hietakastikka	<i>Calamagrostis epigejos</i>	Luhatsuoputki	<i>Peucedanum palustre</i>
Hiirenvirna	<i>Vicia cracca</i>	Maitohorsma	<i>Epilobium angustifolium</i>
Huopakeltano	<i>Pilosella officinarum ssp. pilosella</i>	Meriluikka	<i>Eleocharis uniglumis</i>
Isoalvejuuri	<i>Dryopteris expansa</i>	Merirannikki	<i>Glaux maritima</i>
Isolaukku	<i>Rhinanthus serotinus</i>	Mesiangeroo	<i>Filipendula ulmaria</i>
Isonokkonen	<i>Urtica dioica</i>	Mesimarja	<i>Rubus arcticus</i>
Jauhosavikka	<i>Chenopodium album</i>	Metsäalvejuuri	<i>Dryopteris carthusiana</i>
Jokapaikansara	<i>Carex nigra</i>	Metsäapila	<i>Trifolium medium</i>
Jouhivihvilä	<i>Juncus filiformis</i>	Metsäkastikka	<i>Calamagrostis arundinacea</i>
Juolavehnä	<i>Elytrigia repens</i>	Metsäkorte	<i>Equisetum sylvaticum</i>
Juolukka	<i>Vaccinium uliginosum</i>	Metsäkuusi	<i>Picea abies</i>
Järvikaisla	<i>Schoenoplectus maritimus</i>	Metsälauha	<i>Deschampsia flexuosa</i>
Järvikorte	<i>Equisetum fluviatile</i>	Metsämänty	<i>Pinus sylvestris</i>
Järviruoko	<i>Phragmites australis</i>	Metsätähti	<i>Trientalis europaea</i>
Kalliovillakko	<i>Senecio sylvaticus</i>	Metsätähtimö	<i>Stellaria longifolia</i>
Kalvaspiippo	<i>Luzula pallescens</i>	Metsävaahtera	<i>Acer platanoides</i>
Kangasmaitikka	<i>Melampyrum pratense</i>	Mustaherukka	<i>Ribes nigrum</i>
Kanerva	<i>Calluna vulgaris</i>	Mustikka	<i>Vaccinium myrtillus</i>
Karheapillike	<i>Galeopsis tetrahit</i>	Niittyleinikki	<i>Ranunculus acris</i>
Karhunputki	<i>Angelica sylvestris</i>	Niittynurmikka	<i>Poa pratensis</i>
Kataja	<i>Juniperus communis</i>	Nuokkatalvikki	<i>Orthilia secunda</i>
Keltakannusruoho	<i>Linaria vulgaris</i>	Nurmihärkki	<i>Cerastium fontana</i>
Keltamaksaruoho	<i>Sedum acre</i>	Nurmilauha	<i>Deschampsia cespitosa</i>
Ketohanhikki	<i>Argentina anserina</i>	Nurmipiippo	<i>Luzula multiflora</i>
Keto-orvokki	<i>Viola tricolor</i>	Nurmirölli	<i>Agrostis capillaris</i>

Laji	Tieteellinen nimi	Laji	Tieteellinen nimi
Ojakellukka	<i>Geum rivale</i>	Ruokohelpi	<i>Phalaris arundinacea</i>
Ojakärsämä	<i>Achillea ptarmica</i>	Rätoänä	<i>Potentilla erecta</i>
Ojapalpakko	<i>Sparganium erectum</i> ssp. <i>microcarpum</i>	Rönsyleinikki	<i>Ranunculus repens</i>
Ojasorsimo	<i>Glyceria fluitans</i>	Rönsyrölli	<i>Agrostis stolonifera</i>
Oravanmarja	<i>Maianthemum bifolium</i>	Savijäkkärä	<i>Gnaphalium uliginosum</i>
Peltohatikka	<i>Spergula arvensis</i>	Siankärsämä	<i>Achillea millefolium</i>
Peltokorte	<i>Equisetum arvense</i>	Soreahiirenporras	<i>Athyrium filix-femina</i>
Pelto-ohdake	<i>Cirsium arvense</i>	Suola-arho	<i>Honckenya peploides</i>
Peltopillike	<i>Galeopsis bifida</i>	Suolamaltsa	<i>Atriplex longipes</i>
Pietaryrtti	<i>Tanacetum vulgare</i>	Suolasolmukki	<i>Spergularia salina</i>
Piharatamo	<i>Plantago major</i>	Suo-ohdake	<i>Cirsium palustre</i>
Pihasaunio	<i>Matricaria suaveolens</i>	Suo-orvokki	<i>Viola palustris</i>
Pihatähtimö	<i>Stellaria media</i>	Syysmaittainen	<i>Leontodon autumnalis</i>
Pikkulimaska	<i>Lemna minor</i>	Säderusokki	<i>Bidens radiata</i>
Pikkutalvikki	<i>Pyrola minor</i>	Taikinamarja	<i>Ribus alpinum</i>
Pujo	<i>Artemisia vulgaris</i>	Tannerpihatatar	<i>Polygonum aviculare</i> ssp. <i>microspermum</i>
Puna-ailakki	<i>Silene dioica</i>	Terttualpi	<i>Lysimachia thyrsiflora</i>
Puna-apila	<i>Trifolium pratense</i>	Tervaleppä	<i>Alnus glutinosa</i>
Punakoiso	<i>Solanum dulcamara</i>	Tummarantaviivilä	<i>Juncus alpinoarcticulatus</i> ssp. <i>alpinoarcticulatus</i>
Punanata	<i>Festuca rubra</i>	Ukontatar	<i>Persicaria lapathifolia</i>
Puolukka	<i>Vaccinium vitis-idaea</i>	Vaalea-amerikanhorsma	<i>Epilobium ciliatum</i>
Raita	<i>Salix caprea</i>	Vadelma	<i>Rubus idaeus</i>
Ranta-alpi	<i>Lysimachia vulgaris</i>	Valkoapila	<i>Trifolium repens</i>
Rantakukka	<i>Lythrum salicaria</i>	Vanamo	<i>Linnaea borealis</i>
Rantaleinikki	<i>Ranunculus reptans</i>	Variksenmarja	<i>Empetrum nigrum</i>
Rantamatara	<i>Galium palustre</i>	Vehka	<i>Calla palustris</i>
Rantavehnä	<i>Leymus arenarius</i>	Viitakastikka	<i>Calamagrostis canescens</i>
Rauduskoivu	<i>Betula pendula</i>	Virpapaju	<i>Salix aurita</i>
Rentohaarikko	<i>Sagina procumbens</i>	Voikukka	<i>Taraxacum</i> sp.
Riidenlieko	<i>Lycopodium annotinum</i>		
			137 lajia

LÄHTEET JA KIRJALLISUUS

ELY-keskus 2011:

Preiviikinlahti 17.2.2010 <<http://www.ymparisto.fi/default.asp?contendid=14041&lan=fi>>.

From, S. (toim.) 2005:

Paahdeympäristöjen ekologia ja uhanalaiset lajit. Suomen ympäristö 774. Suomen ympäristökeskus. Helsinki.

Jakobsson, N. (toim.) 2008:

Ympäristön- ja luonnonsuojelu 2008. Lakikokoelmat. Edita Publishing Oy. Helsinki.

Nylén, T. 2009:

Yyterin Natura-luontotyyppit. Dyyniluonnon tila ja hoitotarpeet. Lounais-Suomen ympäristökeskuksen raportteja 6/2009.

Rassi, P., Hyvärinen, E., Juslén, A. & Mannerkoski, I. (toim.) 2010:

Suomen lajien uhanalaisuus – Punainen kirja. Ympäristöministeriö ja Suomen ympäristökeskus, Helsinki.

Raunio, A., Schulman, A. & Kontula, T. (toim.) 2008:

Suomen luontotyyppien uhanalaisuus. Suomen ympäristökeskus, Helsinki. Suomen ympäristö 8/2008. Osat 1 ja 2.

Söderman, T. 2003:

Luontoselvitykset ja luontovaikutusten arviointi – kaavoituksessa, YVA-menettelyssä ja Natura-arvioinnissa. Ympäristöopas 109. Suomen ympäristökeskus. Helsinki.

Ympäristöministeriö b) luontodirektiivin II, IV ja V -liitteiden lajit

<http://www.ymparisto.fi/default.asp?node=9045&lan=fi#a7>



Maastotöihin liittyvä kirjallisuus

Airaksinen, O. & Karttunen, K. 2001:

Natura 2000 -luontotyyppiopas. Suomen ympäristökeskus. Helsinki.

Hotanen, J-P., Nousiainen, H., Mäkipää, R., Reinikainen, A., Tonteri, T. 2008:

Metsätyypit – opas kasvupaikkojen luokitteluun. Metsäkustannus.

Laine, J. & Vasander, H. 2008:

Suotyypit ja niiden tunnistaminen. 2. painos. Metsäkustannus.

Meriluoto, M. & Soininen, T. 2002:

Metsäluonnon arvokkaat elinympäristöt. 2. painos. Metsälehti kustannus. Helsinki.

